

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2014. július 10.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — EGK-Törökország társulási megállapodás — Kiegészítő jegyzőkönyv — A 41. cikk (1) bekezdése — Török állampolgárok családtagjainak tartózkodási joga — A tagállam területére beutazni kívánó családtagtól alapszintű nyelvtudás bizonyítását megkövetelő nemzeti szabályozás — Megengedhetőség — 2003/86/EK irányelv — Családegyesítés — A 7. cikk (2) bekezdése — Összeegyeztethetőség”

A C-138/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Berlin (Németország) a Bírósághoz 2013. március 19-én érkezett, 2013. február 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

Naime Dogan

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök (előadó), J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. február 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- N. Dogan képviseletében C. Käss Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviseletében M. Wolff, C. Thorning és V. Pasternak Jørgensen, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében J. Langer és M. Bulterman, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- az osztrák kormány képviselőjében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében M. Condou-Durande, M. Kellerbauer és W. Bogensberger, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2014. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Brüsszelben, 1970. november 23-án aláírt, és az Európai Gazdasági Közösség nevében az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodáshoz csatolt, 1970. november 23-i kiegészítő jegyzőkönyv és pénzügyi jegyzőkönyv elfogadásáról, továbbá a hatálybalépésükhöz szükséges intézkedésekről szóló, 1972. december 19-i 2760/72/EGK tanácsi rendelettel (HL L 293., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 41. o.) elfogadott, jóváhagyott és megerősített kiegészítő jegyzőkönyv (a továbbiakban: kiegészítő jegyzőkönyv) 41. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik. Az említett megállapodás 1963. szeptember 12-én Ankarában jött létre egyrésről a Török Köztársaság, másrésről az EGK tagállamai és a Közösség között, és annak az utóbbi nevében való megkötéséről, jóváhagyásáról és megerősítéséről az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozat (HL 1964. 217., 3685. o.; a továbbiakban: társulási megállapodás) rendelkezett. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem továbbá a családegyesítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK irányelv (HL L 251., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 224. o.) 7. cikke (2) bekezdése első albekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az N. Dogan és a Bundesrepublik Deutschland között annak tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, hogy az utóbbi elutasította az előbbi által családegyesítési vízum megadása iránt előterjesztett kérelmet.

Jogi háttér

Az uniós jog

A társulási megállapodás

- 3 A társulási megállapodás 2. cikkének (1) bekezdéséből következően annak célja a szerződő felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése, annak teljes mértékű figyelembevételével, hogy biztosítani kell a török gazdaság gyorsuló fejlődését, továbbá javítani kell a török lakosság foglalkoztatási szintjét és életkörülményeit.
- 4 A társulási megállapodás 12. cikke szerint „a Szerződő Felek megállapodnak abban, hogy az [EK 39.], [EK 40.] és [EK 41.] cikk szolgál iránymutatásul a munkavállalók Szerződő Felek közötti szabad mozgása fokozatos biztosításának megvalósításához”, e megállapodás 13. cikke szerint pedig e felek „megállapodnak abban, hogy az [EK 43]–[EK 46.] és [EK 48.] cikk szolgál iránymutatásul a letelepedés szabadságára vonatkozó, az egymás között fennálló korlátozások megszüntetésének megvalósításához” [nem hivatalos fordítás].

A kiegészítő jegyzőkönyv

5 A kiegészítő jegyzőkönyv, annak 62. cikke szerint, mellékleteivel együtt a társulási megállapodás szerves részét képezi.

6 A kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A Szerződő Felek tartózkodnak attól, hogy egymás között új korlátozások[at] vezessenek be a letelepedési joggal és a szolgáltatásnyújtás szabadságával kapcsolatban.”

A 2003/86 irányelv

7 A 2003/86 irányelv 1. cikke előírja:

„Ezen irányelv célja a családegyesítési jognak a tagállamok területén jogszerűen tartózkodó harmadik országok állampolgárai által történő gyakorlása feltételeinek meghatározása.”

8 Ezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok – ezen irányelv alapján és a IV. fejezetben, valamint a 16. cikkben megállapított feltételeknek való megfelelésre is figyelemmel – a következő családtagok beutazását és tartózkodását engedélyezik:

a) a családegyesítő házastársa;

[...]”.

9 Az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A tagállamok a közrend, a közbiztonság vagy a közegészség alapján elutasíthatják a családtagok beutazási és tartózkodási kérelmét.”

10 A 2003/86 irányelv 7. cikkének szövege a következő:

„(1) Amikor a családegyesítési kérelmet benyújtják, az érintett tagállam előírhatja a kérelmet benyújtó személy számára, hogy szolgáltatson bizonyítékot arra nézve, hogy a családegyesítő rendelkezik a következőkkel:

a) az ugyanabban a régióban egy hasonló család számára szabványosnak tekintett, az érintett tagállamban hatályos általános egészségügyi és biztonsági előírásoknak megfelelő szálláshely;

b) saját maga és családtagjai számára az érintett tagállamban az állampolgárok számára általában biztosított valamennyi kockázatra kiterjedő betegségbiztosítás;

c) az érintett tagállam szociális segélyek rendszeréhez történő folyamodás nélkül a saját maga és családtagjai eltartásához elégséges állandó és rendszeres források. A tagállamok e forrásokat jellegükre és rendszerességükre hivatkozással értékelik, és figyelembe vehetik a nemzeti minimálbér és minimálnyugdíj szintjét, valamint a családtagok számát.

(2) A tagállamok előírhatják a harmadik országok állampolgárai számára, hogy a nemzeti jognak megfelelően eleget tegyenek a beilleszkedéssel kapcsolatos intézkedéseknek.

A 12. cikkben említett menekültek és a menekültek családtagjai tekintetében az első albekezdésben említett beilleszkedéssel kapcsolatos intézkedéseket csak akkor lehet alkalmazni, ha az érintett személyeket családegyesítésben részesítették”.

11 Ezen irányelv 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok megfelelően figyelembe veszik az érintett személy családi kapcsolatainak jellegét és szilárdságát, a tagállamban való tartózkodásának időtartamát és a származási országával való családi, kulturális és társadalmi kapcsolatai fennállását, amennyiben egy kérelmet elutasítanak, tartózkodási engedélyt visszavonnak, vagy annak megújítását megtagadják, vagy amennyiben úgy határoznak, hogy a családegyesítő vagy családtagjai kiutasítását rendelik el”.

A német jog

12 Ahogyan az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, a kérelmezett vízum kiadására a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebietnek (a külföldiek szövetségi területen történő tartózkodásáról, szakmai tevékenységéről és integrációjáról szóló törvény) a 2013. január 21-i törvény (BGBl. 2013 I, 86. o.) 2. cikkével módosított 2008. február 25-én kihirdetett változata (BGBl. 2008 I, 162. o.) (a továbbiakban: a külföldiek tartózkodásáról szóló törvény) vonatkozik.

13 E törvény 2. §-ának (8) bekezdése szerint:

„Az alapszintű német nyelvtudás a Közös Európai Nyelvi Referenciakeret A1 szintjének felel meg (az Európa Tanács miniszteri bizottságának közös európai nyelvi referenciakeretről [KER] szóló, 1998. március 17-i R (98) 6. sz. ajánlása a tagállamok számára).”

14 A külföldiek tartózkodásáról szóló törvény 27. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A házasságnak és a családnak a Grundgesetz (német alaptörvény) 6. cikkében kimondott védelme céljából a külföldi családtagok családi életközösségének a szövetségi területen való megteremtésére és megőrzésére (családegyesítés) szolgáló, határozott időre szóló tartózkodási engedély adható ki és hosszabbítható meg.”

15 A külföldiek tartózkodásáról szóló törvény „Családegyesítés házasság címén” című 30. §-ának szövege a következő:

„(1) A külföldi házastársának határozott időre szóló tartózkodási engedélyt kell kiadni, amennyiben

1. mindkét házastárs betöltötte a 18. életévét,
2. a házastárs német nyelven legalább egyszerű módon képes megértetni magát és
3. a külföldi
 - a) határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkezik [...].

Az első mondat 2. pontját a határozott időre szóló tartózkodási engedély megadása szempontjából figyelmen kívül kell hagyni, amennyiben

1. a külföldi a jelen törvény 19–21. §-a szerinti [meghatározott keresőtevékenységre szóló] tartózkodási jogcímmel rendelkezik, és a házasság már fennállt abban az időpontban, amikor életvitelének központját a szövetségi területre helyezte át [...];

Az első mondat 2. pontját a határozott időre szóló tartózkodási engedély megadása szempontjából figyelmen kívül kell hagyni, amennyiben

1) [...]

2) a házastárs testi, szellemi vagy lelki betegség vagy fogyatékoság miatt nem képes a német nyelvre vonatkozó alapszintű ismeretek bizonyítására;

[...]”

16 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy a külföldiek tartózkodásáról szóló törvény 30. §-a (1) bekezdése első mondatának 2. pontját a 2007. augusztus 19-i Gesetz zur Umsetzung aufenthalts- und asylrechtlicher Richtlinien der Europäischen Union (az Európai Unió tartózkodási és menedékjogi irányelveinek átültetéséről szóló törvény; BGBl. 2007 I, 1970. o.) iktatta be.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

17 Az alapeljárás felperese 1970-ben Törökországban született, törökországi lakóhellyel rendelkező török állampolgár. 1964-ben született, 1998 óta Németországban élő, szintén török állampolgárságú házastársával való családegyesítés céljából kérte vízum kiadását.

18 S. Dogan 2002 óta tartózkodási engedéllyel rendelkezik, amelynek helyébe időközben határozatlan időre szóló tartózkodási engedély lépett. Olyan korlátolt felelősségű társaság ügyvezetője, amelynek többségi tulajdonosa. Jelenleg is ezt a tevékenységet végzi.

19 N. Dogan 2011. január 18-án saját maga és először két gyermeke számára házastársak, illetve gyermekek családegyesítése céljából kérelmezett vízumot Németország ankarai (Törökország) nagykövetségénél. Ennek érdekében benyújtotta többek között a Goethe Intézet által kiállított, az A1 szintű nyelvvizsga 2010. szeptember 28-i teljesítésére vonatkozó igazolást, amelynek értelmében a vizsgát „elégéses” szinten (100 pontból 62-vel) teljesítette. A vizsga írásbeli részén 25 pontból 14,11 pontos eredményt ért el.

20 Németország nagykövetsége szerint azonban az alapeljárás felperese írástudatlan. A vizsgát úgy teljesítette, hogy a feleletválasztós kérdőívben véletlenszerűen jelölte meg a különböző válaszlehetőségeket, és kívülről megtanult három példamondatot.

21 A német nyelvtudás bizonyításának hiánya miatt Németország nagykövetsége 2011. március 23-i határozatával elutasította N. Dogan kérelmét. Az alapeljárás felperese nem vitatta ezt a határozatot, hanem 2011. július 26-án kizárólag saját maga számára, családegyesítés céljából új kérelmet nyújtott be ugyanezen a nagykövetségen, amelyet az említett nagykövetség 2011. október 31-i határozatával szintén elutasított.

22 Az N. Dogan által 2011. november 15-én ügyvéd útján előterjesztett jogorvoslati kérelemre (Remonstration) válaszul Németország ankarai nagykövetsége visszavonta az alaphatározatot, és helyette meghozta a jogorvoslati kérelemről határozó 2012. január 24-i, a kérelmet szintén elutasító határozatot azzal az indokolással, hogy az alapeljárás felperese nem rendelkezik a szükséges nyelvtudással, hiszen írástudatlan.

23 Mivel N. Dogan úgy véli, hogy rendelkezik a szükséges nyelvtudással, és ezen kívül az az álláspontja, hogy a német nyelvtudás bizonyítása sérti a *reformatio in peius* elvnek a társulási megállapodásból következő tilalmát, a Verwaltungsgericht Berlin előtt keresetet terjesztett elő a 2012. január 24-i határozattal szemben.

24 E körülmények között a Verwaltungsgericht Berlin az eljárását felfüggesztette, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Ellentétes-e a [társulási] megállapodásnak a társulás átmeneti időszakára szóló [...] kiegészítő jegyzőkönyve 41. cikkének (1) bekezdésével a fent említett rendelkezés hatálybalépését követően bevezetett azon nemzeti jogi rendelkezés, amely török állampolgár olyan családtagjának [a Németországi Szövetségi Köztársaságba való] első beutazását, aki a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdése szerinti jogállással rendelkezik, attól teszi függővé, hogy a családtag a beutazás előtt bizonyítja, hogy képes német nyelven egyszerű módon megértetni magát?
- 2) Ellentétes-e a [...] 2003/86[...] irányelv 7. cikke (2) bekezdésének első albekezdésével az első kérdésben megjelölt nemzeti jogi rendelkezés?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

- 25 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az említett rendelkezésben kimondott „standstill” klauzulával ellentétes az említett kiegészítő jegyzőkönyvnek az érintett tagállamban történő hatálybalépését követően bevezetett olyan nemzeti jogi intézkedés, amely az adott tagállamban lakóhellyel rendelkező török állampolgároknak az említett tagállam területére családtagként beutazni kívánó házas társai számára feltételként előírja annak előzetes bizonyítását, hogy e tagállam hivatalos nyelve vonatkozásában alapszintű nyelvi ismeretekkel rendelkeznek.
- 26 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdésében szereplő „standstill” klauzula általános jelleggel tiltja minden olyan új intézkedés bevezetését, amelynek az a célja vagy hatása, hogy a letelepedés szabadságának és a szolgáltatásnyújtás szabadságának az ország területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek a kiegészítő jegyzőkönyvnek az érintett tagállam vonatkozásában történő hatálybalépése időpontjában irányadóak voltak (Dereci és társai ítélet, C-256/11., EU:C:2011:734, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 Szintén elismerésre került, hogy e rendelkezéssel ellentétes az e rendelkezést magában foglaló jogi aktusnak a fogadó tagállamban történő hatálybalépését követően a letelepedés vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlásával kapcsolatos minden új korlátozás bevezetése – beleértve az érdemi és/vagy eljárási feltételeket is – a tagállam területén az említett gazdasági szabadságokkal élni kívánó török állampolgároknak a szóban forgó tagállam területére való első belépésére vonatkozóan (Oguz-ítélet, C-186/10, EU:C:2011:509, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 Végül a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, legyen szó akár a letelepedés szabadságáról, akár a szolgáltatásnyújtás szabadságáról, a „standstill” klauzula csakis akkor vonatkozhat a török állampolgároknak a tagállamok területére való beutazásának és tartózkodásának feltételeire, ha az valamely gazdasági tevékenység gyakorlásának velejárója (Demirkan-ítélet, C-221/11, EU:C:2013:583, 55. pont).

- 29 A jelen esetben nem vitatott, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezést 1973. január 1-jét, a kiegészítő jegyzőkönyv érintett tagállamban való hatálybalépésének időpontját követően vezették be, és hogy az szigorítja a családegyesítési célú belépésnek az említett tagállamban lakóhellyel rendelkező külföldi állampolgárok házastársaira vonatkozó korábbi feltételeit, aminek következtében az említett családegyesítést megnehezíti.
- 30 Egyébiránt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy N. Dogan nem azért kíván belépni az érintett tagállam területére, hogy ott a szolgáltatásnyújtás szabadságával vagy a letelepedés szabadságával éljen, hanem annak érdekében, hogy családi élet folytatása céljából csatlakozzon az ott lakóhellyel rendelkező házastársához.
- 31 Végül szintén az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy N. Dogan török állampolgár, aki 1998. óta lakik az érintett tagállamban, és aki olyan korlátozott felelősségű társaság ügyvezetőjeként, amelynek többségi tulajdonosa, önálló vállalkozási tevékenységből származó jövedelemmel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: Asscher-ítélet, C-107/94, EU:C:1996:251, 26. pont). E feltételek között N. Dogan helyzetére a letelepedés szabadságának elve vonatkozik.
- 32 Az alapügyben tehát azt a kérdést, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezés megfelel-e a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdésében kimondott „standstill” klauzulának, a letelepedés szabadságának N. Dogan általi gyakorlására tekintettel kell vizsgálni.
- 33 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a családegyesítés keretében a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező török állampolgárok házastársai első belépésének feltételeit a kiegészítő jegyzőkönyv adott tagállamban való hatálybalépésekor alkalmazandó feltételekhez képest szigorító új szabályozás bevezetése az említett török állampolgárok letelepedésének szabadságát érintő, a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „új korlátozásnak” minősülhet-e.
- 34 E tekintetben meg kell említeni, hogy a Bíróság kimondta, hogy a családegyesítés nélkülözhetetlen eszköz annak lehetővé tételéhez, hogy a tagállamok munkaerőpiacához tartozó török munkavállalók családi életet folytassanak, és hozzájárul mind a tartózkodásuk ideje alatti életminőségük javításához, mind az e tagállamokba történő integrációjukhoz (lásd: Dülger-ítélet, C-451/11, EU:C:2012:504, 42. pont).
- 35 Valamely török állampolgár arra vonatkozó döntését ugyanis, hogy valamely tagállamban tartós gazdasági tevékenység folytatása céljából letelepedjen, negatívan befolyásolhatja, ha az említett tagállam jogszabályai megnehezítik vagy lehetetlenné teszik a családegyesítést, aminek következtében az említett állampolgárnak adott esetben választania kell az érintett tagállamban folytatott tevékenysége és a törökországi családi élete között.
- 36 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az olyan szabályozás, mint az alapügybeli, amely megnehezíti a családegyesítést azáltal, hogy a kiegészítő jegyzőkönyv hatálybalépésekor alkalmazandó feltételekhez képest szigorítja a török állampolgárok házastársainak az érintett tagállam területére történő első belépésének feltételeit, az említett török állampolgárok letelepedési szabadságának gyakorlását érintő, a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „új korlátozásnak” minősül.
- 37 Végül rá kell mutatni, hogy az olyan korlátozás, amelynek az a célja vagy a hatása, hogy a török állampolgárok számára a nemzeti területen való letelepedés jogának gyakorlását a kiegészítő jegyzőkönyv hatálybalépésekor alkalmazandóknál szigorúbb feltételeknek veti alá, tilos, kivéve, ha azt valamely közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, alkalmas a törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépi túl az annak eléréséhez szükséges mértéket (lásd analógia útján: Demir-ítélet, C-225/12, EU:C:2013:725, 40. pont).

- 38 E tekintetben, feltéve hogy a német kormány által előadott indokok, azaz a kényszerházasságok megelőzése és a beilleszkedés elősegítése közérdeken alapuló nyomós okoknak minősülhetnek, az olyan nemzeti rendelkezés, mint az alapügybeli, túllépi az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges mértéket, amennyiben az elégséges nyelvtudás megszerzésére vonatkozó bizonyíték hiánya automatikusan, az egyes esetek különös jellemzőire tekintet nélkül a családegyesítés iránti kérelem elutasítását eredményezi.
- 39 A fenti megállapítások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben kimondott „standstill” klauzulával ellentétes az említett kiegészítő jegyzőkönyvnek az érintett tagállamban történő hatálybalépését követően bevezetett olyan nemzeti jogi intézkedés, amely az adott tagállamban lakóhellyel rendelkező török állampolgároknak az e tagállam területére családegyesítés jogcímén beutazni kívánó házastársai számára feltételként előírja annak előzetes bizonyítását, hogy e tagállam hivatalos nyelve vonatkozásában alapszintű nyelvi ismereteket szereztek.

A második kérdésről

- 40 Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második kérdést nem szükséges megvizsgálni.

A költségekről

- 41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A Brüsszelben, 1970. november 23-án aláírt, és az Európai Gazdasági Közösség nevében az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodáshoz csatolt, 1970. november 23-i kiegészítő jegyzőkönyv és pénzügyi jegyzőkönyv elfogadásáról, továbbá a hatálybalépésükhöz szükséges intézkedésekről szóló, 1972. december 19-i 2760/72/EGK tanácsi rendelettel elfogadott, jóváhagyott és megerősített kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben kimondott „standstill” klauzulával ellentétes az említett kiegészítő jegyzőkönyvnek az érintett tagállamban történő hatálybalépését követően bevezetett olyan nemzeti jogi intézkedés, amely az adott tagállamban lakóhellyel rendelkező török állampolgároknak az e tagállam területére családegyesítés jogcímén beutazni kívánó házastársai számára feltételként előírja annak előzetes bizonyítását, hogy e tagállam hivatalos nyelve vonatkozásában alapszintű nyelvi ismereteket szereztek.

Aláírások